

*mücevherlerini parlat dur bakalım
tabutta kalandır insanın darası
boşuna mı aşka eğik asi başım
hayat dediğin kundak-kefen arası*

10

Ece üst kattaki son odanın camını silerken kendisiyle kavga etmeyi sürdürüyordu: Dengesizsin Ece! Den-ge-siz-sin! Onlarca karar verip birini bile uygulayamıyorsun! Bir öylesin bir böyle! Ayça'ya Mecnun'la arkadaş olduğunu söylemenin üzerinden yirmi dört saat geçmeden yine kırıldın, yine üzüldün! Üstelik kızgınsın! Niye? Çaresiz bir şekilde iç geçirdi: Demek ki beklentilerim var hâlâ. Kendi kendimi ne kadar inandırmaya çalışsam da Mecnun'u sadece arkadaşım olarak görmüyorum demek ki! İyi de... Bu benim meselem! Böyle hissettiğim için ona neden kızıyorum? Ona neden kırılıyorum? Offf! Acaba o kadın kimdi? Keşke içeri girip 'merhaba' deseydim! Ama demedim işte! Şimdi de merak ediyorum kimdi diye! Her kimse, bana ne? Tavşan dağa küsmüş, dağın haberi yok!

"Börülce yaptım, pişmek üzeredir, sen de yer misin biraz?" diye sordu Sevinç ve kızın irkildiğini görünce kendini suçlu hissetti. "Seni korkuttum mu?"

Ece gülümsemeye çalıştı. "Şey, yok... Geldiğinizi duymadım da."

Sevinç pırl pırl olan cama baktı. "Çok güzel olmuş, eline sağlık ama bu odaya kimsenin girdiği yok. Temizlemesen de olurdu. Dedim sana."

Ece sildiği camı kurularken başını yana eğdi. "Olsun. Başlamışken hepsini yapayım istedim, bitti işte!"

Kızın bezleri toplamaya başladığını gören Sevinç eliyle işaret etti. "Bırak şimdi! Sonra toplarsın. Bir şeyler yiyelim. Saat ikiyi geçti."

Ece kadını takip ederken başını salladı. "Evet, ben de acıktım biraz."

Mutfığa gittiler. Bir süre sessizlik oldu. Sevinç yemeği tabaklara koyarken sordu: "Bugün canını sıkın bir şey olmadığından emin misin?"

Masadaki yerini alan Ece gülümsemeye çalıştı. "Yok yok! Dedim ya, dolmuşta giderken vazgeçtim. Temizlik yapmak için geri döndüm."

Sevinç yerine geçerken hayıflandı. "Tüh! Canını sıkın bir şey olsa, iyi olacaktı."

Ece güldü. "Neden öyle dediniz?"

"Niye olacak? Sık sık canını sıkardım, etraf pırl pırl yaşardık." Kahkaha attıktan sonra bir süre düşündü. "Bazı insanlar öyledir. Gençken ben de öyleydim. Canım sıkılınca temiz evi bir daha temizlerdim. Şimdi canım sıkılınca yatıyorum."

*

Aysel ve Nurcan balkonda alçak sesle konuşarak çay içerken Hatice kapıda belirdi. "Ne konuşuyorsunuz fısır fısır, dükkânı açamadınız mı hâlâ?"

Aysel gülümseyerek kadına sandalyeyi işaret etti. "Açamadık ama sen de daha yeni uzanmıştın?"

Balkonun kapısında dikilen kadın başını geriye attı. "E işte on-on beş dakika uyumuşumdur, yeter, dinlendim." Aysel yeniden sandalyeyi işaret edince itiraz etti. "Ben bu rüzgârda oturursam yarına doğrulamam. Siz oturun, ben içerdeyim."

Nurcan ve Aysel sözleşmiş gibi çaylarını alıp onun peşinden salona geçerken, "Haklısın. Buranın rüzgârı çarpar adamı. Bize dokunmuyor ama Uğur da senin gibi, rüzgârda kaldı mı her yeri tutuluyor," dedi Aysel ve gidip Hatice'ye açık limonlu bir çay getirdi. Yerine otururken arkadaşına bakarak söylendi. "Nurcan işi yokuşa sürmese, her dediğime itiraz etmese, şimdiye kadar açardık zaten bi iş amaaa..."

Nurcan kaşlarını çatarak cevap verdi. “Neye itiraz ediyorum Aysel?” Onaylanmak için Hatice’ye dönerek açıkladı. “Git Rafet’le sen konuş diyor! Madem ikimizin işi, neden ben gidip konuşuyorum?”

Hatice araya girdi. “İkiniz beraber gidip konuşun. Bu Rafet, zaten sizin arkadaşınız değil mi?” Aysel başını yana eğdi. “Şey... Pek sayılmaz... Yani...”

“Tanışmıyor musunuz?”

Nurcan cevap verdi. “Sadece merhaba merhaba. Aysel benden iyi tanır. O kocasıyla onun oteline çok gitti yemek yemeye!” Arkadaşına döndü. “Ben toplamda beş kez bile gitmemişimdir Aysel! Sen daha iyi tanıyorsun kadını. Hem kocan da tanıyor. Tutturdun sen konuş diye ama...” Başını iki yana sallayarak kararını bildirdi. “Olmaz! Benim konuşmam yakışık almaz, sen konuşacaksın.”

Aysel derhal itiraz etti. “Olmaz!”

“Niye olmaz?” diye sordu Nurcan.

“Olmaz da ondan!”

Hatice merak etti. “Allah Allah! Niye olmaz?”

Aysel bir süre sessiz kaldıktan sonra düşüncelerini sıraya koyup duruma en makul şekilde açıklama getirdi. “Bu Rafet’in bir arkadaşı var... Ayşen...” Nurcan’a döndü. “Hani benim Şadiye’nin grubuyla bi altın günüm vardı ya iki-üç sene önce ama sen katılmamıştın?”

Arkadaşı başını salladı. “Hııı.”

“İşte Ayşen de vardı o günde. Bazen... Öyle konuşurken, yani havadan sudan... Belki Rafet hakkında bir şeyler söylemişimdir. Yani dedikodu değil de... Öyle düşünmeden konuşurum ya ben bazen...” Diğerleri bir şey demeden yüzüne bakınca konuyu açıklığa kavuşturmak istedi. “E Ayşen de Rafet’in samimi bi arkadaşymış. Tabii ben bilmiyordum ama öyleymiş. Sonradan öğrendim. İşte... İleri geri konuşuyordum yani... Artık çok dikkat ediyorum ama işte o zamanlar... Dikkatsizdim.”

Nurcan gülererek sordu: “Kız, ne dedin de şimdi böyle çekiniyorsun?”

Aysel tavana bakarak cevap verdi arkadaşına. “Öyle kötü bir şey söylemedim aslında. Allah’ın Almancısı geldi burada otel patroniçesi oldu falan gibi şeyler.” Nurcan’a bakarak kaşlarını çatı. “Ne bileyim Nurcan? Kime ne dediğimi ezberleyecek değilim ya!”

Hatice ciddi bir ifadeyle başını salladı ve “Akşam yediğin hurmalar...” deyince hepsi kahkahayı bastı. Kısa süreli bir sessizliğin ardından ellerini iki yana açıp söze girdi. “Madem bu işi ikiniz yapacaksınız, gidip beraber konuşacaksınız! Başka çaresi yok.”

Aysel bir süre düşündükten sonra Nurcan’a merakla sordu: “Sen Rıza’yla konuşmadın mı hâlâ bu iş meselesini?”

Nurcan kocasıyla birkaç kez konuşmak istemişse de adam onu ciddiye almamıştı. Lafı geçiştirmeye karar verdi. “Dur bakalım, işin adı belli olsun da konuşurum.”

Aysel kızdı. “Adı da belli oldu işte! Hani konuşacaktın şimdiye kadar? Uzatma bu işi! Bu akşam hemen konuş. Yoksa konuştun mu? Hayır mı dedi?”

Nurcan boynunu büktü. “Yok, enine boyuna konuşmadım ama sıcak bakmıyor.”

“Ayol onun sıcak bakmasını beklersen ooo! Rıza kardeşinden başka kime ya da neye sıcak bakmış şu hayatta?” Yardım istercesine Hatice’ye döndü. “Şimdiye kadar konuşmalıydı, değil mi?”

Nurcan araya girdi. “Tamam konuşacağım ama ne diyeceğini biliyorum.”

Aysel kaşlarını çatı. “Ne diyecek?”

“Ne desin? Gülecek! Ve bu yaşta iş miş yapamazsınız diyecek.”

“Yaşınızda ne var?” diye sordu Hatice merakla.

“Elliye geçtik,” dedi Nurcan.

Hatice ciddiyetle sordu: “Peki, öldünüz mü?”

Nurcan hafifçe gülümsedi. “Ölmedik tabii ama o da haklı bi yerde...”

Hatice gülümseyerek araya girdi. “Ben bu yaşta torunumla *plesitişim* oynuyorum da siz niye iş yapamıyorsunuz?”

Kadınlar duyduklarını aynı anda anlayıp gülmeye başladılar. Aysel gülmeye devam ederken eliyle işaret ederek sordu: “Seen?”

Hatice gülerek açıkladı. “Ben tabii! Trabzon’a gittik mi otururum başına.” Elinde tüfek varmış gibi nişan aldı. “Şöyle uzaylılara ateş etmeye bi başladım mı...” Aysel ve Nurcan kahkahalarla gülerken sözlerini sürdürdü. “Bazen namazım bile kazaya kalır.”

*

Rafet otelin bahçesindeki masada Elif’le sohbet ederken, Handan neden bu kadar sıkıntılı, huzursuz ve sinirli olduğunu düşünüyordu. Yataktan kalktığından beri Yannis dahil karşılaştığı herkese sakın davranabilmek için olağanüstü bir çaba harcamış, dişlerini sıktığını da çenesindeki ağrıyı hissedince fark etmişti. Elif’le çalışma fikriyle heyecanlanmış olsa da çalışmanın kısa sürede sona ermesine bir o kadar sevinmiş ve bu durumunu birkaç aydır süren âdet düzensizliğine bağlamıştı. Hayır! Annesinin genel tutumu, onunla yaptığı uzun ve yorucu telefon konuşmaları, üzerinde artık bir baskı oluşturmuyordu, bundan emindi. Evet! Bu düzensiz kanamalar gösteriyordu ki ruh hali tamamen hormonlara bağlıydı. Hiç hoşuma gitmese de bir kadın doğum doktoruna gitmeliyim, diye düşünürken Rafet’in sesini duydu.

“Değil mi Handan? Elif bir şarkı söyleyip öyle gitsin Ayça’nın yanına.” Gülümsedi. “Deniz kaçmıyor ya!”

Handan gülümseyerek Elif’e baktı. Genç kız bu tür isteklere alışkın gibi görünüyordu ama yine de sormak istedi. “Ne dersin? Bir şarkı dinleme şansımız var mı?”

Elif başını sallarken gülümsedi. “Olur. Ne söyleyeyim?”

Rafet, “İstedğini söyle, benim sevdiğim şarkıları bilmezsin sen,” dedikten sonra duraksadı. Cümlesini çok ukalaca buldu ve hemen toplardı. “Bilmezsin çünkü sanat müziği! Eski... Benim gibi.”

Elif hemen atıldı. “Ben çok eski bazı şarkıları biliyorum. Mesela şey var...” Kısa bir süre düşündü. “*Madem Ki Gidiyorsun.*”

Rafet hayretle gülümserken başını salladı. “*Bırakıp burda beni... Çok severim ben onu! Nesrin Sıhahi* söylerdi.”

Elif şarkıya başladı. Rafet başını sağa sola eğip gözlerini yumarak içinden ona eşlik ediyordu. Handan yüz ifadesinden onun geçmişte gezindiğini görebiliyordu. Şarkı bittikten sonra Elif’e övgüler yağdırdılar ve Handan onu plaja, Ayça’nın yanına götürdü. Onlarla biraz sohbet etti. Atlas kendinden yaşça biraz büyük bir arkadaş bulmuştu. Gölgede legolardan bir kale yapmaya çalışıyorlardı.

Handan restoran kısmından lobiye doğru yürürken telefonunun çaldığını duydu. Ekranda yanan ismi görünce masalardan birine oturdu ve telefona gülümseyerek cevap verdi. “Evi ve ofisi, değerinin beş misline almak isteyen biri çıktı de!”

Nihal güldü. “Keşkeee! Değerini veren bulsam hemen müjdeleyeceğim sana. N’aber?”

“İyi. Senden n’aber?”

“Keyifsiz gibisin bugün?”

“Evet yaaa, sinirliyim. Hormonal!”

“Hâlâ gitmedin mi doktora?”

Handan bir hafta önce görüştüklerinde ona doktora gideceği söylediğini hatırlayarak hemen konuyu değiştirdi. “Giderim giderim, o kadar acil değil. Sende ne var ne yok? Her şey yolunda mı?”

“Yolunda yolunda. Bildiğin gibi, iş güc. Birkaç gün önce bir şeyler oldu ve dün akşam Gürcan bir şey anlattı da... Onu söylemek için aradım.” Gülümsedi. “Bu bir dedikodu telefonu.”

Handan meraklandı. “Hmmm. Ne anlattı bakalım kocan?”

“Gölbaşı’na iş yemeğine gitmişti birkaç gün önce, şu her zaman gittikleri yere. Orada Çetin’i görmüş, yanında da bir hatun varmış.”

Handan yüzünü buruşturdu. Çetin’le ilgili hiçbir şeyi merak etmiyordu doğrusu ama arkadaşının sözünü kesmek istemedi. “Bak seen! Sevindim bu işe! Çabuk toparlanmış.”

“Gürcan masalarında oturmuş beş-on dakika. Biraz sohbet etmişler. Nişanlanmışlar.”

Handan güldü. “Bu habere daha da çok sevindim! Her zaman dediğim gibi: Kimse unutulmaz değildir, Handan mı unutulmayacak? Elbet biriyle tanışacaktı.”

“İşin ilginç kısmı orası işte! Suna... Kadın yani... Dört yıldır beraber olduklarından bahsetmiş.”

Handan duraksadı. “Yalandır!” Gülerek başını iki yana salladı. “Çetin’in intikam planıdır, nişanlı bile olmayabilirler.”

Nihal arkadaşının Yannis’le ne kadar mutlu olduğunu biliyordu ve onun gülecek konuşmasından cesaret alarak sürdürdü konuşmasını. “Nişanlılarmış. Gürcan ortak arkadaşlardan soruşturmuş da dün... Gerçekten de dört yıldır beraberlermiş.”

Handan birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra aklından geçenleri dile getirdi. “Yani biz çıkarken? Evlilik hazırlıkları yaparken?”

Nihal onun ses tonunu duyunca söylediklerinden pişmanlık duydu. Gerçi kimsenin ciddiye aldığı yoktu ama Çetin’in önüne gelene ‘Suna’dan vazgeçemedim, Handan da bunu öğrenince buraları terk etti’ dediğini söylemek istemedi ve lafı çevirmeye çalıştı. “Şey... Öyle demiş ama ne kadar doğrudur bilemeyiz.”

Handan arkadaşının aklını okudu. “Beni teselli etmeye çalışma şimdi! Gürcan emin olmadan bir şey anlatacak adam değildir. Biliyorsun.”

“Emin ama ben bu habere güleceğini düşünmüştüm, kusura bakma pat diye söyledim.”

Handan kısa bir süre düşündükten sonra gülümsedi. “Komik aslında... Yani düşünsene... Ben bu adamla evlenmek üzereydim. İlgisini düşününce de... Peşimden buraya gelmesi falan. Sadakatinden eminmişim demek ki... Sanırım buna biraz şaşırıdım. Çetin’e değil yani kendime!”

“Boş ver! Bunun bir önemi var mı?”

“Elbette yok ama ondan ayrılırken yaptığı edebiyat... Yani... Biraz kendimi suçlamadım değil. Ya bir de evlenseydim? Boynuzlarım duvağı delecekmiş de haberim olmayacakmış,” dedi Handan ve bir kahkaha attı.

Nihal gülümsemeye çalışarak hızla konuyu değiştirdi. Ortak arkadaşlarından bahsettiler ve vedalaşarak telefonu kapadılar. Handan bir süre oturduğu yerde düşüncelere daldı. Vayyy beee, dedi birkaç kez kendi kendine. Aydın’dan sonra bir de Çetin felaketi yaşayacaktı demek? Kalktı ve lobiden geçerek Rafet’in yanına giderken kendini sorgulamaya devam etti: İyi de ben nerede hata yapıyorum her seferinde? Bütün arızalı tipleri bulup kendime çekmemin sırrı ne acaba? Ben insanları ne zaman tanıyacağım? Yüz yaşına geldiğimde mi? Aklına gelen bu son düşünceyle gülümsedi: Neyse ki Yannis bambaşka!

*

Rana serada kalmak istemedi. Kendi başına adaları gezip yüzmek istediğini söyleyerek öğlene doğru evden ayrıldı. Mecnun ise Gürkan’la beraber Menemen’de büyükçe bir bahçe yapıyordu. Aslında serada yapılması gereken işler vardı ama o sabah babasının çok yakın bir arkadaşı olan Kenan arayınca hayır diyememişti. Adam yapımı neredeyse yedi yıl alan evine kavuşmuştu sonunda ve bahçesinde sebzeyle çiçek yetiştirmek istiyordu. Nar, zeytin, ayva ve limon ağacı da olmalıydı mutlaka.

Mecnun, Gürkan’la birlikte yaklaşık iki saattir bahçeyi belliyordu. Serada yapılacak acil işler için Ece’ye telefon etmeyi aklından geçirmiş olsa da ‘yeni evine alışması gerek’ diye düşünerek onu rahatsız etmek istememişti. Efe’yi çağırmış ve Gürkan’la seradan ayrılmıştı. Tişörtüne terini silerken Ece’yi özlediğini hissederek gülümsedi.

Onda gördüğü irade, azim ve gücü kızın ne zaman fark edeceğini merak ediyordu doğrusu. Ece ailesinin ve arkadaşlarının onaylamadığı bir yerde, onay görmeyen bir işe başlama konusunda bir şahin kadar yırtıcıyken, konu nerede kalacağına varınca ürkek bir serçeye dönüşüvermişti. Bu

Mecnun'un insanlarda çokça gözlemediği bir durumdu. Geleneksel ve çevre merkezli bakış açısından tamamen kurtularak yaşayan o kadar az insan tanıyordu ki...

Ece işi benimsemişti ve çalışırken gerçekten zevk alıyordu. Bitki ve çiçeklere ait öğrendiği her şey ama her şey ona heyecan veriyordu. Bazen yüzünde sabahki neşesinden eser kalmıyordu. Mecnun bunun nedenini doğrudan sorduğunda, "Bilmem," yanıtını almıştı. Uzun bir süreye yayılan sohbetlerinden anladığı tek şey kızın ailesinin ve arkadaşlarının yaptığı işi onaylamamasıydı. Son bir ayda, İstanbul'da iki ayrı şirkette, diplomasına uygun bir iş bile bulmuşlardı. Ece ise içinden gelen sesi dinleyerek yaşamaya devam ediyordu şimdilik.

Mecnun onu ilgiyle takip ediyordu. Acaba bir gün bu dış sesler, kadının içinden gelen sesi bastırabilecek miydi?

Beli bıraktı. Biraz ileride duran çantasından matarasını çıkarıp su içti. Bu sırada cebindeki titreşimi hissedince telefonuna baktı. Arayan İstanbul'daki evin kapıcısı İlhan'dı. "Buyur İlhan abi."

"Mecnun. Abicim şimdi konuşmaya vakit yok. Haber vermek için aradım. Şu senin karşı komşun Ahsen Bey var ya?"

"Evet?" Gülümsedi. "Ölmedi değil mi? Çok sevdim onu ben! Daha tavla oynayacağız, sözüm var."

"Ölmedi ölmedi. Niye ölsün adam durup dururken?"

"Durup dururken olur mu? Adam üç bin yaşında!"

İlhan kahkaha attı. "Tövbe tövbe! Kasımda seksen sekiz olacak daha, ne üç bini? Neyse, oyalama beni. Şimdi onun oğlu seni arayacak, biraz önce telefon numaranı aldı benden. İki numaradaki kadının kızı boşanıp geldi de... Kızı dediysem o da ellisinde var. Ahsen Bey'in oğluna yarım saat senin kiracıları şikâyet etti. Haberin olsun diye aradım."

Mecnun kaşlarını kaldırarak sordu: "Neyi şikâyet etti? N'aptı benim kiracılar?"

"Hiiiç! Ama ben sana demiştim sorun çıkar diye! Biliyorsun işte! İstemiyor kadın. Geleli bir ay oldu. On beş gündür bu işle meşgul. Kafaya taktı bir kere! Şimdi de Ahsen Bey'in oğluna şikâyet etti. Adamın adı Çağan. Ben de haber vereyim dedim."

"Aramaya başladı bile! Tamam abi, sağ ol haber verdiğin için. Ararım sonra konuşuruz, hadi eyvallah."

Mecnun yere oturdu ve adamın tekrar aramasını beklerken ne tür bir sorun çıkmış olabileceğini merak etti. Beş dakika geçmeden telefonu çalınca hemen cevap verdi. "Alo."

Son derece tok ve kibar bir ses duydu. "Merhabalar efendim. Mecnun Bey'le mi görüşüyorum?"

"Evet, buyrun!"

"Öncelikle rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim." Boğazını temizledi. "Bendeniz, İstanbul'daki komşunuz Ahsen Bey'in oğlu, Ahçaser Holding ortaklarından Çağan Haksever."

Kısa süreli bir sessizlik olunca Mecnun içinden güldü. Acaba ben de kendimi Foça Bahçeler ve Parklar Serbest Holding hizmetlilerinden yetim ve öksüz deli Mecnun olarak mı tanıtsam, diye düşünürken tekrar adamın sesini duydu.

"Sizinle tanışmadık. Acaba siz ne işle meşgulsünüz?"

"Bahçıvanım."

Adam şaşkınlıkla tekrarladı. "Bahçıvan mı?"

"Evet. Bahçe yaparım. Çiçek... Sebze..." Karşıdan ses gelmeyince ekledi: "Domates, biber..."

"Anlıyorum... Ben sizi kiracılarınız için aramıştım."

"Evet?"

"Yanlış anlamayın rica ederim. Dedeniz beyefendi yıllarca son derece iyi, son derece seçkin insanlara kiraladı bu evi ama sizin kiracılarınız biraz... Sorunlu. Sizi bu yüzden aradım. Eminim konuşarak bu sorunu çözebiliriz."

Mecnun başını sola doğru eğerken gözlerini yumdu. "Konuşalım. Ne gibi bir sorun var?"

Çağan tekrar boğazını temizledi. "Öğrenciler! Biliyorsunuz burası bir aile apartmanı. Beş kişiye kiraya vermişsiniz anladığım kadarıyla ama zaman zaman on kişi geliyormuş eve. Yani siz de

takdir edersiniz ki bu... Böyle bir apartmanın yapısına uymaz. Gürültü falan ediyorlarmış, komşular rahatsız!”

Mecnun Gürkan’a baktı, harıl harıl çalışıyordu ve daha yapılacak çok iş vardı. Doğrudan sordu: “Çağan Bey, şimdi şu mış mış olayını geçiniz. Polise intikal eden bir şikâyet var mı? Polisin tespit ettiği bir durum var mı?”

Adam bir an afalladıktan sonra sakin bir şekilde konuşmaya çalıştı ama sesi giderek yükseliyordu. “İlle de polise intikal etmesi gerekmez. Komşularınızın rahatsızlığına sebebiyet vermek istemezsiniz herhalde! Sonuçta Bebek’ten bahsediyoruz. Seçkin insanların yaşadığı denize nazır bir apartmandan bahsediyoruz! Biz apartman sakinleri olarak bu konuya sıcak bakmıyoruz!”

Mecnun bu cevap karşısında ciddiyeti elden bırakmaya karar verdi. “Siz? Siz orda oturmuyorsunuz bile! Babanız ve ona bakan hemşireden başka kimse görmedim ben orada. Ayrıca Ahsen Bey’in bu olaydan haberdar olmadığına bahse girerim. Sınıfsal sorunları olmayan, candan bir adam o. Kiracılarımın da kanunları çiğnediği yok. Bu durumda ben herhangi bir sorun göremiyorum.”

“Mecnun Bey! Her işin, her yerin bir sistemi var. Her şey kanunla olmaz!” Birden kızdı. Artık nazik konuşmuyordu. “Bir mirasyedisiniz diye... Görgüsü ve durumu çevreye uygun olmayan öğrencilere kiralayamazsınız evinizi. Oturmuş bir sistem var burda. Yapmayın rica ederim!”

Mecnun güldü. “Her sistem değişebilir. Bakın, niyetim sizinle tartışmak değil. Burda benlik bir durum yok. Ayrıca... Bir de şöyle düşünün: Ben evi kiraya vermeden önce apartmandaki yaş ortalaması yüz falandı. Ben bu ortalamayı en az elliye indirdim. Bunun size de faydası var! Üç tane komşuyla tanıştım, üçü de yaşlı ve hasta. Bir tanesi torunu ve bakıcısıyla yaşıyor, diğer ikisinin sadece bakıcısı var. Bu gençlerin onlara zararı değil zor bir durumda faydası olur. Olayı değerlendirirken şiddet üretmeyin. Onlar da bu dünyalı insanlar. Benim gibi, sizin gibi!”

Çağan birkaç saniye düşündükten sonra iç geçirdi. “Anlamıyorsunuz. Herkesin dolarla evini kiraya verdiği yerde böyle bir evi üç yüz elli lira gibi komik bir rakama kiraya vermeniz herkesin dilinde ve bu da çok rahatsız edici bir durum! Her mülkün bir rayiç bedeli var! Özellikle bazı komşular bu durumdan çok rahatsız. Haberiniz olsun. Yasal yollara başvurabilirler.”

“Buyursun vursunlar.”

“Son sözünüz bu mu? Bence durumu tekrar değerlendirin. Satmak isterseniz burayı derhal satın alacak insanlar var! Düşünün lütfen, yasal yollara başvurulmasın. Rahatsızlık duyan insanlar, güçlü insanlar! Bu işten zararlı çıkabilirsiniz.”

“Ben hiçbir işten zararlı çıkmam. Sizin de dediğiniz gibi o ev bana miras! Ve ben de şimdilik bu şekilde yemeye karar verdim! Yarın, bakarsınız başka insanlara kiraya veririm, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa bu telefonun sebebi kiracılarımın verdiği herhangi bir rahatsızlık değil.”

“Nedir peki?”

“Birilerinin geçirdiği sınıfsal histeri. Şimdi kapamam lazım müsaadenizle. Toprak beni bekler... İyi günler.”

“Size de!”

Mecnun telefonu cebine koyarken kendi kendine söylenmeye başladı: Haksevermiş! Soyada bak! Bir de armut dibine düşer derler! Al sana yanlış bir atasözü daha! Nerede Ahsen, nerede Çağan! Toprağı bellerken kendi kendine güldü. Ulan on kişi kalsa ne olur sanki, oda başına iki kişi düşer. Hasta bu millet yaaa! İşi gücü yok, ilgilendiği konuya bak! Bi de holding bilmem nesiyim diyor! Lan senin holdingin olsa ne olur, beynin yok beynin!

Aslında kiracıların sadece birini tanıyordu. Hatay’dan, bir asker arkadaşının kardeşiydi. Diğerleri de onun arkadaşlarıydı. Hepsisi de üniversite sınavında derece yaparak Anadolu’nun çeşitli şehirlerinden İstanbul’a okumaya gelmişti.

Mecnun’un içi cız etti. Mezun olduklarında muhtemelen böyle bir holdingte, sevmedikleri bir işte, akıllarını, zekâlarını ve emeklerini yüksek bir maaş karşılığında böyle bir adama satacaklardı. Sonra da kendilerini mutlu olduklarına ikna etmeye çalışarak ömürlerini tüketeceklerdi. Bunun öyle çok örneğini görmüştü ki! Son tahlilde üniversiteyi derece yaparak kazananla açıkta kalıp

üzülenin ortak yönü bu iğrenç sistemi oluşturan derin uyku değil miydi? Kendini bilmezliğin, kendini unutmışluğun, kendine hiç ulaşamayacak olmanın derin ve acıklı uykusu! Korkularla mayalanan o derin uyku! İnsanı paraya, mevkiye ve bütün o allı pullu sıfatlara yakınlaştıran ama bizzat kendine uçurum eden sistemin anlaşılmasında için görevini asırlardır mükemmel bir şekilde yapan o sefil uyku! Bir de ‘insan düşünen bir hayvandır’ sözüne köpürmezler mi? Düşüne düşünce dünyayı getirdiğiniz yere bakın be! Hiçbir hayvan, insan kadar şahane ve derin uyuyamaz! Mutlaka fark eder! Üstelik bu uykusunu da korkularını taze tutan düşünme yetisine borçludur! İnsana hayvan denmesine kızacağınıza düşünce düşünce kanıksadığı korkulara, korkularla mayaladığı uykuya kızın! Hay canına yandıgımın düzeni! Bu çocuklar bunlara köle olabilmek için mi okuyorlar? Olmasınlar! Açlıktan ölünmez! Hele bu topraklarda hiç ölünmez! Köylere gidin köylere!

Zihnindeki monologtan yorulduğunu fark ederek gülümsedi ve toprağı bellemeye devam etti.

*

“İşte adam, bunlar da benim günahlar, atıver üstüne deyip traktörünün arkasını gösterince diğeri elindeki içi günahla dolu keseyi oraya atmış. Hesap görülürken Allah ikisinin de tüm günahlarını affetmiş çünkü adamın çok günahı varmış ama üzülen birine karşılık beklemeden yardım etmiş,” diyerek sözlerini bitirdi Nurcan.

Karısını gülümseyerek dinleyen adam son lokmasını çiğnedikten sonra, “Hikâye bu! Fıkral! Öyle şey olmaz! Böyle şeyler uydurup insanları günaha teşvik ediyorlar,” dedi.

Nurcan şaşırıldı. “Aaa! Benim çok hoşuma gitti bu!”

Rıza kendinden emin bir şekilde açıkladı. “Ne diyor bu hikâye? Sen günah işle işle, sonunda da iyilik yapıp kurtul! Günah böyle şeyler günah!”

Nurcan’ın kafası karıştı. Hatice nine anlattığında hiç böyle düşünmemişti ama kocasının söylediği de mantıksız değildi. Omzunu silkti. “Bilmem. Belki de öyledir.”

Rıza sofradan kalkarken akşamın geri kalanı için yaptığı planı açıkladı. “Birazdan maç seyredeceğim ben, bugün hararetim var. Çayı hemen yap.”

Nurcan bu emir cümlelerine evlendikleri ilk günden beri sinir oluyordu. İlk birkaç sene onun bu ‘doğal’ konuşma tarzını değiştirmeye çalışmış, adama doğallıkla hödüklük arasında bulunan o ince çizgiyi göstermeyi başaramayınca da konuyu kapamıştı. Sakin bir şekilde cevap verdi.

“Tamam. Kahve istemiyor musun?”

Rıza mutfaktan çıkarken başını salladı. “Yap yap. Biraz şekerli olsun.”

Nurcan kahve yaparken iş konusunu maçtan önce konuşmaya karar verdi. Maç başladı mı ses istemezdi kocası. Kahvesini ve bir bardak suyu sehpa bıraktıktan sonra adamın yanındaki koltuğa oturdu. Gözlerini kapatarak güç toplamaya çalıştı. Öğrenciyken es kaza ödevini yapmadan okula gittiğinde içinde oluşan korkunun, yıllar hiç geçmemiş de yine dokuz- on yaşındaymış gibi içine çöreklenmesine her defasında şaşırtıyordu. Ancak ne zaman kocasının karşı çıkacağını bildiği bir konuyu konuşması gerekse aynı korku, aynı titreşim ve şiddetle aynı yerde yükseliyordu işte! “Rıza, ben seninle şu iş meselesini konuşmak istiyorum.”

Adam ona ters bir bakış attı. “Hangi iş meselesi Nurcan?”

“Hani geçen bahsediyordum ya. Biz Aysel’le gerçekten bir iş yapmak istiyoruz.”

“Yine o saçma sapan konu mu?”

Nurcan sakin olmaya çalışarak konuştu. “Neden saçma olsun? Dinlersen...”

“Neyini dinleyeyim? Sermayen var mı onu söyle!”

“Yok ama...”

“O halde dinlenecek bir şey yok! Ortak işte, eşit sermaye olur.”

“Parayı Aysel koyacak ama beraber çalışacağız.”

Adam başını geriye attı. “Olmaz öyle saçma şey! Yıllardır muhasebecilik yapıyorum. Böyle ortaklık olmaz!”

“Neden olmasın?”

Rıza karısına alaycı bir ifadeyle baktı. “Parayı o verecek, sen de besleme gibi ortalıkta mı dolaşacaksın?”

Kadın bu ifadeye çok sinirlendi. “Ne beslemesi yahu? Daha ne iş yapacağımızı bile bilmiyorsun.”

“İşi bilmem gerekmez. Seni tanıyorum. Besleme ruhu var sende!”

Nurcan ne diyeceğini bilemedi. Eli ayağı titremeye başlamıştı. “Ne diyorsun sen? Ağzından çıkanı kulağın duysun!”

Adam sırtıttı. “Yalan mı? Buraya taşındığımızdan beri Aysel’in peşinde geziyorsun. Her Allah’ın günü ondasın! Yok yemeğine yardım, yok hasta olur işine yardım... Zenginler ya! Sen benim Uğur’la hiç o kadar samimi olduğumu gördün mü? Köle ruhu var sende!”

Nurcan kulaklarına inanamıyordu. Kocasını daha önce de bu tip imalarda bulunmuştu ama şu an söyledikleri yenilir yutulur cinsten değildi. “Rıza ne diyorsun sen? O benim en iyi arkadaşım! Dostum o benim! Sanki ben ona hasta olunca hizmet ediyorum da o bana etmiyor! Ne biçim konuşuyorsun böyle!”

Adam kahvesinden bir yudum aldı. “Haaa! Kırk kere sen, bir kere o... Dostmuş! Ne demiş atalarımız? Davul bile dengi dengine! Zenginle fakir dost olmaz!” Şöyle bir düşündükten sonra açıklamasını değiştirmeye karar verdi. “Zengin ve orta gelirli de dost olmaz! Hıh! Külahıma anlat sen bunu! Aysel’le beraber iş yapacağız demek, ben Aysel’in kölesi olacağım demektir! Bunu bil önce!”

Nurcan tartışamayacak kadar incinmişti. Ayağa kalktı. “Ben... Ben sadece senin fikrini alacaktım.”

“Fikrimi duydun işte! Benden söylemesi...”

Nurcan kararlı bir şekilde konuştu. “Biz Aysel’le iş kuracağız ve sen de bu söylediklerinden utanacaksın. Gör bak!”

Maç başlamak üzereydi. Rıza gözlerini ekrana dikti. “İyi! N’aparsanız yapın. Evin işini, yemeği aksatma da! Benim huzurumu kaçırma. Düşün taşın. Hepsini becerebileceksen ne âlâ!”

Nurcan sınırdan titreyerek odasına gitti ve yatağa oturdu. Ağlamamak için dudağını ısırarak yemekten önce topladığı çamaşırları katlamaya başladı.

*

Handan anahtarını masaya fırlatıp doğrudan kanepeye uzandı. Ayça tekli koltuklardan birine oturup hayretle karışık bir gülümsemeyle sordu: “N’oldu?”

Handan gülümseyerek elini havada savurdu. “Yok bir şey! Böyle olur arada, sanki hiç görmedin!”

“Ben gördüm de... Yannis’le Rafet teyze biraz şaşırdılar.”

Handan gülümsedi. “Yannis biliyordu bugün sinirli olduğumu. Rafet ablaya da hormonal olduğumu söyledim ya! Aman! Offf! Bugünün bittiğine sevindim. Canım burnuma geldi derler ya!”

“Cidden çok huysuzlandın. Yannis’i her fırsatını bulduğunda tersledin, farkında mısın?”

“Evet. Offf bilmiyorum! Canım sıkındı işte!” Biraz düşündükten sonra kahkaha attı. “Atlas’ı duydun mu? ‘Handan bugün cadı olmuşsun,’ dedi bana!”

Ayça güldü. “Haksız değil çocuk.” Şöyle bir düşündü. “Üç kere yemeği, bir kere de salatayı geri yolladın. Sevgilin aşçı olmasa şımaramazdın böyle, atarlardı seni o mekândan.”

“O da beni sinir etti.”

“Yannis mi?”

“Evet!”

Ayça şaşırdı. “N’aptı adam yaaa?”

“Sen olan biten her şeyi bilmiyorsun. Öncelikle benimle bugün denize girmedi, bu yüzden ben de girmedim. İşi vardı. Sonra... Yarın İzmir’e, Elif’le stüdyoya gideceğiz ya?”

“Evet?”

“Gelmesi için ısrar ettim. Yine grup yemeği varmış, gelemezmiş.” Yannis’i taklit ederek sürdürdü konuşmasını. “Bu gece de on kişilik bir Alman grubu gelecekmis, öğlene de yemek çıkarması lazımmış! Hayır yani! Yardımcısı var, bıraksın ona gelsin!”

“Ama adamın işi bu. Hem dedi ya Rafet teyze...”

“Ne dedi?”

“Yaz sonu bu grup yemekleri olmasa batarız, kışın hemen hemen hiç iş olmuyor,” dedi ya!”

Handan şöyle bir düşündü. “Tamam canım, bir şey demedim! Biliyorum saçmaladığımı ama... Yarın beraber olalım istedim. Elif en az dört-beş saat kalır stüdyoda. O arada gezerdik.”

Ayça buraya geldiği günlerde Handan’ın kendisine söylediği bir cümleyi kelimesi kelimesine onun ses tonuyla yineledi. “Bu yaptıkların, söylediklerin, konuşma şeklin... Sözlüklerde ‘bencillik’ kelimesinin açıklamasına örnek olarak konabilir, biliyorsun değil mi?”

Handan kakhaha attı. “Çok uğraştın mı ezberlemek için?”

Ayça da güldü. “Evet.”

Bir süre konuşmadılar. Ayça düşünceliydi. Üçü sohbet ederken ablasının bazen dile getirdiği ve Handan’ın asla kabul etmediği bir tespiti hatırladı: *Handan sen kendini kandırma konusunda tam bir uzmansın.*

Sakin bir sesle sordu. “Handan abla?”

“Efendim?”

“Sadece sınırlı değil, sanki üzgünsün de. Gerçekten sebep sadece âdet düzensizliği mi?”

Handan bir an, kısacık bir an Nihal’le konuşmasını hatırladı ve kendi kendine güldü. Yok canım! Bu konuyu şimdi anlatmaya bile değmez! Çetin’den bana ne! Onunla hiçbir ilgisi yok! Kızın sorusuna gülümseyerek cevap verdi. “Evet! Eminim!”

*

Melih yeniden çay demlerken dışarıda, Soner ve Veysel’in masasından ara ara yükselen seslere kulak verdi.

“Ben öncekiler hata yapmadı demiyorum! Bu ülke diyorum, hiçbir dönemde bu kadar kötü yönetilmedi! Doğa hiçbir zaman böyle yağmalanmadı diyorum!”

“Yağmalandı yağmalandı. Şöyle bir düşünürsek, öncekiler yağmalamasa, kötü yönetmese, bugünlere gelmezdi, değil mi?”

Melih siyaset ve futbol tartışmaları olduğunda kahvede yalnız olmayı hiç sevmezdi. Çok sakın bir mizacı olmamasına rağmen yıllardır arkadaş olan insanların bu iki konu sebebiyle birbirlerine düşman gibi konuşmasından hoşlanmıyordu. Sesler yükselmeye başladığında Uğur o masaya gidip oturur, ne yapar ne eder masadaki sesi kııardı. Melih’in ise bunu yapmak için ne yaşı müsaitti ne de bilgisi.

Doldurduğu çayları dışarıdaki masalara dağıtmaya giderken bir arkadaşıyla oturan Kaf Kaf Mustafa’yı gördü. İyi ki Göztepeliler yok bu aralar ortada, diye düşündü. Foça, özellikle yaz aylarında genelde Karşıyakalılarla dolu olduğu için otuz beş buçuk plakanın ağırlığı hissedilirdi. Göztepeliler çoğunlukla tek başına olsa da güzel tartışmalara imza atardı. Ancak harareti düşüren kişi yine Uğur olurdu.

Melih çayları bıraktı ve kapının yanında dikilirken Soner’in elini havada savurarak konuştuğunu gördü.

“Kim dışarda onu söyle! Dışarda bir sen bir ben kaldık nerdeyse! Sorğu yok, sual yok, suçlama yok! Herkesi içeri tıktılar! Ülke tarihi bu kadar haksızlık gördü mü?”

Veysel itiraz etti. “Seksen darbesini unuttun herhalde?”

Soner güldü. “Şimdi karşıma geçip devrimcilere yapılan haksızlıklara üzüldüğünü söyle de tam olsun!”

“Yahu ben ne diyorum, dinlesen! Sen durmadan şu andan yakınıyorsun. Ben de haksızlık, adaletsizlik hep vardı, bugün ortaya çıkmadı diyorum! Kötü bir şey mi diyorum?”

Soner kendi kendine konuşur gibiydi. “Ben de haksızlığın kitabını bunlar yazdı, diyorum! Eee referans din olunca, müşterisi çok oldu tabii! Hz. Ömer adaletiyle başladık hatırlarsan bu tartışmaya, yedi-sekiz yıl evvel. Geldiğimiz noktaya bak! Hz. Ömer adaletiymiş! Peh!”

Veysel sürekli savunmadaydı. “Canım, Hz. Ömer adaletinden bahsettiler tamam! Çok adaletsizlik yaptılar, kabul ama bu hiç adil şeyler yapmadıkları anlamına gelmiyor ki!”

Soner çenesini kaldırarak sordu: “Ne mesela? Ne? Hadi söyle. Hz. Ömer adaletini andıran tek bir örnek söyle bakalım.”

Tam o an yan masada oturan Mükerrerrem Veysel’e seslendi. “Veysel Bey! Hz. Ömer adaletiyle ilgili bir şey okudum geçenlerde, çok etkiliydi. Okuduğum olaydaki adaleti düşünürsek Soner haklı gibi bu konuda. Ben okuduğum hikâyeyi aklımda kaldığı kadarıyla anlatayım size.”

Diğer ikisi başını sallayınca Mükerrerrem çayını alıp sandalyesini çekerek onların masasına geçti. Melih kulak kesildi. Burada en sevdiği şey böyle hikâyeler dinlemektir. Bir hikâye veya fıkra duymadan gün geçmesi pek nadirdir. Son zamanlarda okumayı yavaş yavaş sevmeye başlamışsa da hikâyeye dinlemek daha kolay, daha akılda kalıcıydı.

Mükerrerrem yavaş yavaş anlatmaya başladı. “Hz. Ömer zamanında Şam Valisi kente büyük ve güzel bir cami yaptırmak istemiş. Amacı Şam’daki Müslümanların hep beraber ibadet etmesiymiş... O zamanlar orda bütün Müslümanların bir araya gelebileceği bir yer de yokmuş. Bu nedenle yapılacak caminin kentin merkezi bir yerinde inşa edilmesi gerekiyormuş. Şam Valisi inşa edilecek olan cami için en uygun yeri belirlemek üzere bir ekip görevlendirmiş, onlar da şehrin her köşesini incelemişler... Günler süren keşiften sonra cami inşası için en uygun yeri belirlemişler, sonra da hiç vakit kaybetmeden toprağa ilk kazmaları vurup inşaata başlamışlar. Şam’daki Müslümanlar cami projesine öyle hevesli bakmışlar ki ileriye geriye düşünmemişler. Neyse işte... Arsanın bir sahibi varmış tabii ve adam bir Yahudi imiş. Ama adam bir süredir Şam dışında olduğundan bütün bu olanlardan habersizmiş ve cami inşaatı nerdeyse bitmek üzereyken çıkagelmış... Tabii arsasında kocaman bir cami görünce hayretler içinde kalmış. İtiraz etmek için valinin kapısına dayanmış. Toprağının gasp edildiğini söyleyen Yahudi, cami yapımının durdurulmasını istemiş. Şam Valisi adamın şikâyetlerine hak verse de bu kadar emek ve masraf harcanmış olan bir inşaatın durdurulamayacağını söyleyerek bu talebi reddetmiş. Demiş ki Yahudi’ye: ‘Arsanın değerinden fazlasını ödeyelim, sat bize bunu.’ Yahudi kabul etmemiş. Fiyatı daha da yükseltmişler ama Yahudi inat etmiş, satmam diye tutturmuş. Vali bu duruma çok bozulmuş. Nerdeyse bitmiş bir camiden vazgeçmek mümkün değil, diye düşünmüş. Yahudi sunulan her teklifi reddetmeye devam etmiş. Vali de işi tehdide dökmüş. İkna olsun diye adama eziyet etmeye başlamışlar... Topraklarının zorla gasp edildiğini, hakkını geri alamayacağını düşünen Yahudi valiye haber göndermiş: ‘Sizi Halife Ömer bin Hattab’a şikâyet edeceğim, hakkımı almak için taaa Medine’ye gideceğim. İslam halifesi Ömer adaletli bir yöneticidir. Onun beni gözeteceğine inanıyorum.’ Yahudi yollara düşmüş, Medine’ye varmış ve Şam’da olan biteni başından sonuna kadar Hz. Ömer’e anlatmış... Yahudi’yi sükûnetle ve büyük bir dikkatle dinleyen Hz. Ömer hiçbir şey söylememiş. Sonra da yardımcılara, ‘Çabuk bana ölmüş bir hayvanın kemiğini bulup getirin,’ demiş. Dışarı çıkan Müslümanlar bir süre sonra ellerinde bir kemikle geri gelmişler ve kemiği büyük bir merakla Ömer’e vermişler... Halife Ömer kemiğe bir şeyler yazıp Yahudi’ye vermiş, sonra da demiş ki: ‘Bu benim Şam Valisi’ne mektubumdur. Bunu götür ve kendisine ver!’ Yahudi kemiği alıp günler süren bir yolculuktan sonra Şam’a geri dönmüş. Döner dönmez de valinin huzuruna çıkmış... Vali onun Halife Ömer’in yanından geldiğini bildiğinden merak içinde bekliyormuş. Ömer’in ne dediğini sormuş hemen. Yahudi cevap vermiş: ‘Ömer bana tek kelime bile etmedi, hiçbir şey söylemedi. Sadece size şunu gönderdi,’ diyerek elindeki kemiği valiye uzatmış. Vali merakla kemiği eline alıp yazıyı okumuş. Şaşkınlıktan gözleri kocaman açılmış. Kemiğin üzerinde aynen şunlar yazılıymış: VALİİİ! VALİİİ! CAMİYİ YIK AMA ADALETİ YIKMA.”

Soner alaycı bir tavırla Veysel’e baktı. “Vayyy be! Adalete bak sen! Şimdi... Böyle bir adalet var mı etrafta? Herhangi bir konuda? Ama kendini Ömer’e benzeten çokook! İşte bu hikâyeleri bilmeyen, Allah ve Hazreti demeyi sevap sanan çoğunluk da hakikaten adalet olduğuna inanıyor.”

Mükerrem konuyu genişletmek için araya girdi. “Geçenlerde okuyordum... Kimdiii... Hıh... *Limon Luce* diyor ki: *Kuvvetsiz adalet ve adaletsiz kuvvet iki büyük felakettir.* Tabii şimdi, bu hikâyede kuvvetli bir adalet var.”

Soner hemen Veysel’e döndü. “Bugünse bizim ülkemizde adaletsiz bir kuvvet var!”

Veysel de onu sıkıştıracağı bir nokta buldu. “Ama sen dine karşısın! İşte benim sana anlattığım din bu! Ömer’in Müslümanlığı... Doğru olan bu!”

Soner güldü. “Etrafta gördüklerimizin hepsi Şam Valisi ama n’aber? Hem bu hikâyede din yok dikkat edersen, adalet var.”

Son konuşmaları dinlemeyen, Mükerrem’in anlattığı hikâyeyi düşünen Melih masaya yaklaştı. Çay bardaklarını tepsiye koyarken biraz çekinerek, “Demek ki adaletsiz güç, güçlü adaletin köpeği oluveriyor,” dedi. Adamların üçü de şaşkın bakışlarla ona dönünce, “Değil mi? Öyle anladım ben. Güçlü adalet, adaletsiz güce kemik attı,” deyip çay ocağına geçti.

*

Elif stüdyoda yaklaşık bir saattir vokal eğitmeni ile çalışıyordu. Handan ve Ayça da stüdyonun sahibi Kağan’la kahve içiyordu. Kağan otuz beş yaşında, üniversiteyi bitirdikten sonra Amerika’ya gidip sosyoloji alanında doktora yapmış ve bir sene öncesine kadar da orada yaşamıştı. Liseden beri gitar çalıyordu ve babası vefat edince, annesinin ısrarıyla İzmir’e geri dönüp bu stüdyoyu açmıştı.

Handan adamın sohbetinden hoşlanmıştı. Müzik, adamın hobisiyken, şimdi işi olmuştu. Ayrıca motosiklet grubu vardı ve sık sık kamp yapıyordu. Handan da kendi hayatından bahsetti biraz. Tiyatroya ilgisi, adamı heyecanlandırdı. Motosiklet grubundan, amatör ve sokak tiyatrosu yapan dört-beş arkadaşı olduğundan bahsetti. Kordon’da takıldıkları bir mekân vardı. Genellikle akşamüzeri toplanıyorlardı. İsterse Handan’ı onlarla tanıştırebilirdi.

Ayça pek katılmadan sohbeti dinliyor ve kahvesini içiyordu. Handan, Uğur’u aradı, Elif’in işi bitince onu alabilir misiniz diye sordu, kendisi Ayça’yla İzmir’de kalacaktı.

Hatice, Bekir ve Aysel’le bir alışveriş merkezinde dolaşan Uğur, tabii deyince, Elif’e bilgi verdiler ve Alsancak’ta bulunan stüdyodan ayrılıp Kordon’a yürüdüler. Kağan arkadaşlarının uğradığı mekâna baktı, henüz gelmemişlerdi. Orada oturup sohbete devam ettiler. Bir saat sonra grup toplandı. Handan tiyatro yapan Nil ve Alaz’la uzun uzun sohbet etti. Tomris bir bankada müfettişlik yapıyor ve her zaman İzmir’de olmuyordu ama o da motosiklet grubundandı. Haldun ve Efecan da felsefe mezunu, gayet renkli kişiliklerdi.

Sohbet akşama kadar sürdü. Ayça sıkılmaya başlayınca İzmirli bir arkadaşı Yeşim’le mesajlaşıp buluşma ayarladı. Handan’a gece İzmir’de kalabileceğini söyleyerek herkesle vedalaştı. Akşam yemeğini orada yiyen Handan sonrasında aynı grupta bir bara gitti. Uzun süredir kendini hiç bu kadar canlı hissetmemişti. Sohbet aralıksız devam ediyor ve masadaki herkes genelde onu dinliyordu. İçtiler, dans ettiler ve gece iki civarında bardan ayrıldılar.

Yannis’e gündüz mesaj çekerek yeni arkadaşlar edindiğini ve iyi vakit geçirdiğini söylemişti. Bardan çıkınca telefonuna baktı, Yannis’ten mesaj vardı: Keyfine bak canım, öpüyorum. Burası da çok yoğun.

Nedense bu mesaj canını sıktı ve alkol aldığı için araba kullanmak istemediğinden Tomris’in davetini kabul ederek geceyi onun evinde geçirdi.

Ertesi gün öğlene doğru yeniden toplanıp dışarıda kahvaltı ettiler. Handan, Nil ve Alaz’ın tiyatro provasını izlemek isteyince hep beraber oraya gittiler. Akşam yemeğini yedikten sonra Handan arabasıyla Foça’ya dönmek istedi. Ayça da gelmişti. Gruptakilerle vedalaşırken, “Hadi atlayın motorlara da size bahsettiğim otele gidelim, bir şeyler içeriz,” deyince hep beraber Foça’ya doğru yola koyuldular.

Ayça arabada durmadan konuştu ve Kağan’ın Handan’a kibarca asıldığını vurguladı. Handan onu gülerek ve “Her şey kontrolüm altında,” diyerek geçiştirdi. Saat on buçuk civarında otele vardılar ve Handan grubu bahçedeki masaya oturttu. Rafet Atlas’ı uyutmuştu. Odadan lobiye

çıkınca Handan'la karşılaştı. Genç kadın onu elinden tutup masaya yönlendirdi. "İşte bu size bahsettiğim Rafet abla! Bunlar da İzmir'deki yeni arkadaşlarım," diyerek herkesi birbiriyle tanıştırdı.

Herkes ayrı ayrı sohbete daldığı için masa epey gürültülüydü. On dakika kadar sonra Yannis geldi. Handan oturduğu yerden gülümseyerek onu da herkesle tanıştırdı. "Bu arkadaşımız da otelin şefi Yannis. Çok güzel yemekleri vardır," dedikten sonra masadakilerin tek tek isimlerini saydı.

Yannis herkesle tokalaştı ve Handan'a şöyle bir baktıktan sonra gülümsedi. "İzninizle isim çok," dedikten sonra içeri gitti.

Handan onun neden oturmadığını düşünürken biri bir şey sorunca bu konuyu anında unuttu.

Bir saat kadar sonra gruptakiler İzmir'e dönmek üzere kalktılar. Handan da Ayça'yla kalktı ve Rafet'e veda ederek eve gittiler.

Handan kendini kanepeye atarken Ayça sordu: "Neden Yannis'le vedalaşmadık?"

Genç kadın elini havada savurdu. "Saat birden önce çıkamaz o bu gece." Gülümsedi. "Çıkar çıkmaz buraya gelir nasılsa. Offf! Çok karnım ağrıyor nedense."

"Üşüttün mü acaba?"

"Bilmem ki."

Ayça esneyerek ayağa kalktı. "Ben duş alıp yatacağım."

O duştayken Handan Yannis'e mesaj attı: Özledim seni. Çabuk gel :)

Ayça yatarken Handan telefona bakıyordu. Mesaj sesini duyunca rahatladı. Gülümseyerek telefonu aldı ve mesajı okudu: Yorgunum. Otelde kalacağım. Size iyi geceler :)